

JAKUB

2

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

AQ

XXV. ročník, 5. 3. 2017

PŮST - DOBA BEZ RADOSTI?

Půst máme spojen s představou něčeho vážného, až smutného, období bez radosti, které je nutno nějak přečkat. Vážné období to sice je, věřící by se měl obrátit na Duha svatého, aby mu umožnil obrátit se na sebe a v sobě sestoupit a setkat se s Kristem. A kdykoliv se člověk setká s Kristem, je vždycky šťasten, dostává a posiluje svou životní radost. Otvírá se mu životní pravda o sobě samotném. Postní doba je tedy dobou vážnosti, nikoli smutku, ale zároveň dobou radosti a naděje. Naděje, protože Bůh nám nejen nastaví pravdivé zrcadlo, nejen nám o nás něco řekne, ale vždy do nás vloží elán do další cesty s ním, dá nám chuť a sílu k novému rozhodnutí k cestě s Ním. A kdybychom se rozhodovali stále znovu, po xté, díky Jemu za to. Ve skutečnosti tomu stále tak je. Vždy o Vánocích oslavujeme Ježíše, že stále znovu přichází do našeho života.

A CO U NÁS DĚLÁ?

Ježíš nás na startu každého naplnil dobrem. Předává nám to skrze ty, kteří k nám mají nejbliže. Říkáme tomu nějak jako „genetické dědictví“. Samé dobré a krásné věci. Problém je s námi, kteří je předáváme. Za ty roky, za ta staletí a tisíciletí jsme mnohé poškodili i zdeformovali. Už jsme v mnohém zde-generovali. Přejali jsme něco, co bylo „na počátku“ nádherné (dnes mládež říká o něčem, co je její idol, co maximálně oceňuje - „to je boží“), a předáváme už paskvil a ten stále rozvíjíme a zdokonalujeme „bona fide“, v „paskvil“ stále větší a větší. A přijímáme to za své a hovoříme pořád o „pokroku“. Technický a technologický pokrok ano, ale ten není naší zásluhou. Ovšem morální, etický a všelidský pokrok? Ukažte mně ho! Bůh nám pomáhá stále stoupat vzhůru, ale od té chvíle, co jsme Bohu řekli, že „my sami...“, a začali jsem stavět babylonské věže, kde v nejvyšší „komoře“ je ovšem prázdno, Bůh tam není.

To byly prázdné prostory připravené pro „božstva. Tak jsme tam nacpali svá božstva. A v tom stále pokračujeme. A máme stále nová a ovšemže dokonalejší zlatá telata. Moderní, krásná, technicky dokonalá. Kloujeme leccos, sebe. Jen jedno nenaklonujeme - Boha. Protože jsme tvořitelé, ale ne Stvořitelé. Ono se to ovšem týká i mě jako jedince, to zaměňování : vytvářím si z prostředků „cíle“ a už mně nejde o Cíl. A tak v postu pro křesťana jde o odhalování těch zdánlivě malých podvodů toho, který je „vrah a lhář“ od počátku. Ten totiž nikdy u malé lži a vraždy nezůstane. Verbálně to odmítáme, ale...

Berme si rodinu - základ to lidské společnosti. Kolik jenom obětí i v církevním/Kristově společenství. Chyba církve je, že odsuzuje ty, kdo jsou oběťmi. A protože nikdo nedokáže nechat po sobě plivat, ty oběti dělají ze zla - normál. Plyne to ze spousty nelásky a vede to až k propastné nelásce. Té ďábelské. A co já? Nemůžeme si zde dávat mnohé další příklady. To se týká života každého z nás a je jich jako našich životních situací.

Bůh udělal něco daleko fantastičtějšího: přišel mezi nás jako jeden z nás. A ten největší hnus - kříž vzal na sebe a za svůj. A vede nás k vítězství Boha. Nepochopíme, to se po nás nechce. Nikdo z nás přece

není Bůh. Ale věřit můžeme a máme. To je sice nad-přirozené, ale lidské. A tak hlavně prosme, ať Pán sám posiluje a „rozmnožuje naši víru“ a ať nám pomáhá odhalovat ty vražedné lži a podvody nepřítel. Mnohé zlé v sobě nezničím. Ale když se připojuji ke Kristu a chci patřit jemu, on to zlé zničí sám ve mně. To je smysl kříže, postu, Velikonoc.

A hlavně nezapomínejme: V kříži je spása. Všechno zlo v nás bere Ježíš jako svůj kříž.

P. Jindřich Krink

VÍTE TO?

- 8. března od 19:00 **Schůzka pastorační rady**
- 20. března od 20:00 **Modlitby maminek na faře.**

NAD „JAKUBEM“.

Jako takřka obvykle si uvědomuji, „jak ten čas letí“, připomenutím od šéfredaktora bratra Jana Ciklera, že už se zase blíží termín vydání dalšího čísla Jakuba, a tudíž že by bylo dobré, kdyby přece jen někdo něco napsal, protože zatím se nic „neurodilo“. Pokaždé si s trochu pokrčeným čelem řeknu: „To už zase?“ A pak udělám jediné, co v té situaci mohu: jdu se za to modlit. Tedy obrátím se po svém k Bohu, ke Kristu, jestli on sám to vidí jako dobré, tedy jestli to

bude k jeho chvále, ať mně sám něco řekne, vloží do mě myšlenku, která by byla k obohacením i druhých, aby to nebylo jen mechanické zpracování. Zdaleka ne vždy se to povede; někdy snad ano a pak lze doufat, že to není sebe-prezentace, ale aspoň tak trochu „Kristo-prezentace“. Skutečnost, že nás musí bratr Jan jako ten, kdo na sebe vzal toto břemeno, upomínat a tak trochu „honit“, vidím jako pozitivní. Pro mě to značí, že nejsme profesionálové ani suveréni a že i když nám jde i o kvalitu zpracování, především si přejeme, aby naše články byly také tak trochu inspirovány Duchem, ačkoli samozřejmě nejde o slovo Boží. Ať všem, kdo Jakuba tvoří a čtou, k tomu žehná Bůh.

PJK

ROZHOVOR

Pro povídání či rozhovor do dalšího čísla Jakuba jsem oslovila pana Mirka Dvořáka. Je pravidelným návštěvníkem nedělních bohoslužeb, a tak mne zajímalo, co ho baví nebo zajímá.

Pan Dvořák pochází z Rožmitálu pod Třemšínem, asi 11 let je v Příbrami.

Pane Dvořáku, jak to bylo od začátku?

Jak bylo řečeno, pocházím z Rožmi-

tálu, kde jsem jako dítě přijal křest a svátost biřmování. S rodiči jsem pravidelně navštěvoval bohoslužby, ale ministrant jsem nebyl.

A co ta Příbram?

Na Svaté Hoře jsem se oženil a potom v Příbrami zůstal. Na Svaté Hoře byly pokřtěny i naše 2 dcery, Alžběta a mladší Anna. V kostele sv. Jakuba se snažím pomáhat, když je potřeba, pokud to čas dovolí, mám rád i aktivity farníků ve volném čase.

Tak se ještě zeptám na vaše soukromé aktivity- sport, zpěv, hry...

Zpěv není moje silná stránka, ale v kostele zpívám. Ve volném čase se snažím trochu sportovat, v létě jezdím na kole a rád se i proběhnu. V zimě jezdíme s dětmi lyžovat a letos jsem poprvé vyzkoušel běžky a bylo to super. Ostatně jako číšník jsem pořád v pohybu. Když mám volno, rád si zajdu do sauny.

Jenom si dovolím připomenout, že pan Dvořák je pravidelným brigádníkem při přípravách kostela na Velikonoce, Vánoce aj.

Pane Dvořáku, děkuji za rozhovor a přeji do dalších let krásnou bílou stopu.

HV

POSTNÍ RADOST

Tak tu máme zase půst. Těším se na Popeleční středu, že si budu moci s klidným svědomím, že sám sebe nešidím, ledacos odepřít. Je několik věcí, které dělám, i když vlastně nechci. A je řada věcí, které dělat chci, ale stále ne a ne se do nich pustit. Možná je pro mne slovo půst letos výzvou se pustit do nových věcí. Což se dobře napíše, ale v praxi... že? Pustit se do něčeho nového a říci něčemu ANO znamená také říci NE jiným věcem, i když jsou neškodné, osvědčené, potřebné, žádané, a dokonce chválené. Jenže je třeba otevřít nový prostor. Menší rekonstrukce podkroví nás uvedla do konfrontace s faktem, kolik věcí, které jsou užitečné, zachovalé a jistě někdy v budoucnu upotřebitelné, nám blokovalo prostor, který potřebujeme na nové věci, ze kterých budeme mít novou radost – jako mám já z nového medometu na vytáčení medu z plástů našich včel. Ten popel na mém čele bude i z věcí, projektů, činností, prací, zábav a požitav, které zabírají místo tomu, co přichází. V postní době máme šanci se obrátit a věřit v dobrou zprávu. A tak se těším na Popeleční středu a rád bych se s vámi o tu radost, z toho, co přijde, podělil.

František Sobotka

V UŠÍCH MI ZNÍ TO ZVLÁŠTNÍ

SLOVO - SMRT

Všechny naděje jsou pryč a jediné, co mi zůstalo, je právě tohle hrozné slovo. Konec. Než soudce promluvil naposledy, byl jsem plný zvláštního napětí. Byl jsem nervózní a potil se, třásl se vzrušením. Pozorně jsem sledoval každé soudcovo gesto. Snad mi napoví, jaké bude konečné rozhodnutí. Chtěl jsem vidět na jeho tváři záblesk naděje. Když vyřkl svůj verdikt, zastavil se čas. Všechno zmizelo a já jsem tam zůstal sám. Nic jsem nevnímal. Připadal jsem si jako socha, která jen stojí a nic necítí. Z toho stavu mě vytrhli vojáci, kteří mě pevně uchopili a vlekli pryč ke dveřím. Já se však stále otáčel k soudci v naději, že ještě něco řekne. Neřekl nic. Jen se zvedl a odešel. Prošli jsme dveřmi a ve mně se probudila touha po životě. Nemůžou mě přeci popravit! Jsem ještě mladý! Ne! Ale vojáci šli dál a vláčeli mě s sebou. To snad ne?! Vždyť tahle chodba nevede ani tam, odkud přicházejí lidi zvenku, ani zpátky do vězení. Kam mě to vedou? Zapadly za námi další dveře a začalo mi docházet, že tohle je moje poslední cesta. Další dveře. Tmavá chodba a na konci těžká vrata. Vrata k samotné smrti... Vojáci vrata ztěžka otevřeli a za nimi... a za nimi jsem

to uviděl. Kříže. Ani nevím, kolik jich tam bylo. Když jsem ty hrozné siluety spatřil, podlomila se mi kolena. Nemohl jsem udělat ani krok. Cítil jsem jen sevření vojáků, kteří mě táhli dál. Moje tělo bylo bezvládné. Měl jsem strachy sevřené hrdlo. Špatně se mi dýchalo. Jen strach. Jediné, co jsem slyšel, byly údery kladiva a křik nějakého člověka. Strašný křik. S každou ránou další výkřik. Pak chvíli ticho a znovu. Obrátil jsem oči tím směrem a uviděl, jak mu protloukají hřebý jeho nohy. Člověk se svíjel bolestí. Voják pokračoval ve své práci, dokud hřeb neprotloukl skrze nohy až do dřeva, po kterém kanula tmavá krev. Ani jsem si nevšiml, že už mě vojáci netáhnou. Jen stojí a také se dívají na toho muže. Přišel voják v nádherných šatech a něco jim pošeptal. Asi jejich velitel. Vojáci mě pustili. Klečel jsem v písku a díval se na to hrozné divadlo. To už začali ten kříž zvedat i s mužem, který na něm byl přibitý. Moc se jim to nedařilo. Kříž se všelijak nakláněl. Nakonec jej zasadili do připravené díry, upevnili

ho klíny, sundali z kříže provazy... a pak... Zmocnila se mne hrůza. Teď jsem na řadě já. Vojáci, kteří zvedali kříž, šli směrem ke mně. Celý jsem se třásl. Byla mi zima. Ještě pár kroků... ještě dva kroky... Vojáci mě minuli a vůbec si mě nevšimli. Báł jsem se otočit za nimi. Báł jsem se, že tam bude stát ten voják s kladivem a hřebíky. To přeci není možné, že by tak dlouho čekali. Nevydržel jsem to napětí a otočil jsem se. Nikdo tam nebyl. I brána byla zavřená. Co je, co bude? Pomalu jsem se uklidňoval.

Ten muž, kterého před chvílí přibili na kříž, stále ještě žil. Sípal a dusil se. Jeho tělo bylo plné ran. Chudák - pomyslel jsem si. Ještě ho předtím mučili. Jak dlouho to vydrží...? Jak se asi jmenuje? Podíval jsem se na ceduli nad jeho hlavou a nemohl uvěřit svým očím. Moje jméno. Počkat,... to je nějaký omyl. Vždyť takové jméno mám jenom já! Co mám dělat? Dodal jsem si odvahy a šel jsem k bráně. Otevřel mi voják v těch krásných šatech. Zvláště se usmíval. Pohybem ruky mě pozval

dovnitř. Teď už jsem tomu nerozuměl vůbec. Proč mám jít zpátky, když mě před chvílí odvedli na popravu? Ten člověk nejspíš četl moje myšlenky. Řekl mi, že to není omyl. Ten kříž byl opravdu můj. Ale už je obsazený. Někdo jiný se na něj nechal přibít místo mne. A jestli prý chci, tak můžu rovnou odejít domů. Všechno je v pořádku. Voják ještě něco povídal, ale já už jsem se vracel zpět ke kříži. Slyšel jsem už jenom toho ukřižovaného muže. Těžce dýchal. Jeho tělo se občas zachvělo bolestí.

Stál jsem před ním a v hlavě mi znělo: Proč? Proč právě na můj kříž se ten člověk nechal ukřižovat? Žádnou odpověď jsem nenašel. Přemýšlel jsem nad tím, za co jsem měl být popraven. Pochopil jsem, že soudce rozhodl správně. Vždyť jsem toho v životě provedl tolik zlého. Ten kříž mi právem patřil...! Nevím, kolik času uběhlo. Díval jsem se na toho člověka, jak postupně ztrácí sílu. Už jen visel na přitlučených rukách, a snažil se nadechnout. Pak přestal dýchat úplně. Rozplakal jsem se. Tím, kdo měl teď vydechnout naposledy, jsem měl být já, a ne on. Jenže já tu sedím jako v divadle a dívám se na něj, jak zemřel na mém kříži. Začal jsem zvracet. Bylo mi špatně ze mne samotného. Měl jsem zemřít já, a ne on. Proč jsem se díval a nechal ho umírat

namísto sebe?... Připadal jsem si jako vrah. Byl jsem vrah.

Otočil jsem se a utíkal k bráně. Vojáci mě pustili a vyvedli ven na ulici. Celou noc jsem chodil po ulicích a nechtělo se mi domů. Co jim povím? Budu jim vyprávět, že nějaký člověk chtěl zemřít místo mne a já ho v tom nechal? Co si o mně pomyslí? Vždyť všichni vědí, proč jsem byl ve vězení a před soudem. A když se dozví ještě i tohle, už nikdy mě nepřijmou mezi sebe. Jsem lidská stvůra. Nic víc. Z myšlenek mě vytrhl až muž z naší čtvrti. Byl velmi překvapený, že mě vidí. Báł se mne. Asi měl strach, že jsem utekl z vězení. Ujistil jsem ho, že jsem volný. Podal jsem mu i nějaký papír, který mi vojáci dali s sebou. Soused se uklidnil a zeptal se, proč mě propustili. Vyprávěl jsem mu celý příběh. Moc mi nevěřil. Nic neříkal. O něčem přemýšlel. Nakonec mi řekl: „Popravit měli tebe, a ne jeho. Kvůli tobě někdo přišel o svého milovaného“. Ta slova byla jako studená sprcha. Co když jednou potkám rodiče toho muže? Co když měl ženu a děti? Co jim řeknu? Toužil jsem vrátit všechno zpátky. Raději být mrtvý, než se dívat na to, jak za mě umírá někdo jiný. Určitě někomu chybí. Určitě kvůli němu někdo pláče. Běžel jsem zpátky k budově soudu. Nikdo tam ještě nebyl. Jen voják na stráži.

Dlouho jsem čekal. Po svítání začali přicházet první lidé. Některé tváře mi byly povědomé. Nakonec přišel i soudce, který mě včera odsoudil. Rozběhl jsem se k němu a prosil ho, aby mě nechal popravít. Neřekl ani slovo, otočil se a odešel do budovy. Sedl jsem si na schody a plakal. Přistoupil ke mně voják v těch krásných šatech. Vyslechl mě a také mlčel. Když se otočil k odchodu, řekl jednu jedinou větu: „Ten člověk, který se nechal přitlouct na váš kříž, byl soudcův syn.“ Tupě jsem za ním zíral. Teď už jsem opravdu ničemu nerozuměl. Vrátil jsem za soudcem a znovu ho prosil, ať mě nechá popravít. Chci jeho těžkou ztrátu nahradit. On ale, že nemůže. Zákon je zákon. Za mou vinu už byl trest vykonán. Právu bylo učiněno zadost. Nemůžu se nechat potrestat za něco, co už je, dle práva, vyřízenou záležitostí...

A přesně o tom jsou Velikonoce. Ježíš Kristus, jediný syn samotného Boha, vzal na sebe tvou vinu. Zemřel místo mne, tebe, nás... „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (Bible - Jan 4:10)

*Povídku s laskavým svolením rakovnické Církve bratrské zapůjčila a po drobné slohové úpravě z jejich oficiálních stránek přepsala Jarka P**

NOC KOSTELŮ

Akce Noc kostelů, ke které se sedmkrát připojila i naše farnost, je projektem napomáhající sblížení, komunikaci a přátelství mezi lidmi. V každé farnosti a v každém kostele kde probíhá, vypadá trochu jinak. Většinou se to odvíjí od společných nápadů lidí, kteří se na organizaci této akce podílejí a od technických i finančních možností, které mají. Po každé je nutné najít k akci ochotného člověka nebo skupinu lidí, kteří se postarají o souhrnnou komunikaci, trochu víc akci organizují a jsou v kontaktu s organizátory v Praze. V naší farnosti jsem organizaci měla za úkol pětkrát já, jednou Anička Stejkozová a jednou Dáša Janoušková. Co se vlastně ke konání Noc kostelů musí zařídit?

V březnu je třeba, aby pan farář kostel do akce zaregistroval, aby se o něm vědělo centrálně, zároveň také sděluje koordinátorům jméno kontaktní osoby za farnost. Již v této době by se měl tvořit program, který se cca měsíc před akcí odesílá koordinátorům do Prahy, aby mohl být vytištěn v brožuře pro Pražskou diecézi. Program tedy už musí být domluven docela dlouho před termínem konání, jinak není uveden v brožuře.

V předchozích letech jsme program většinou začínali v šest, někdy v sedm hodin zvoněním zvonů. Jeden rok se také začínalo mší. V první části večera byl většinou pozván nějaký host, který měl cca hodinovou přednášku nebo povídání – vzpomínám si na pana biskupa Malého, Aleše Brotánka, který povídal o průběhu úprav vnitřku kostela, jak je známe v současnosti, Jana Bíma, který mluvil o poutní cestě do Santiaga de Compostela nebo vloni historičku paní Smolovou, která hovořila o minulosti kostela a dějinách, které se ho dotýkaly. V programu nechyběla ani hudba, kterou se naše farnost také může pochlubit. Jeden rok hrála na začátku také dětská kapela, pravidelně se účastnil sbor Codex Temporis, měli jsme i varhanní preludia zahraná Lukášem Markem nebo koncert hudebního tělesa Musica Podberdensis. Do programu jsme zařazovali komentovanou prohlídku kostela, o kterou je opravdu veliký zájem, několikrát se také prohlídka rozšířila i na věž kostela, což bylo organizačně hodně náročné. Mysleli jsme v programu také na nejmenší návštěvníky – pro děti jsme měli přichystané maňáskové divadlo, čtenou pohádku, vyrábění andělíčků, malování obrázků podle biblických příběhů, malování na sklo, soutěž v hledání

různých zajímavostí po kostele i in-
diánský program u fary s opékáním
buřtů a malováním na obličej. V jed-
nom roce jsme také spolu s návštěv-
níky opisovali části evangelia nebo
promítali film o putování ve Španěl-
sku. V jednom z prvních programů
jsme také měli video propojení mezi
naším kostelem a Svatou Horou.
Také jsme návštěvníky dokonce po-
zvali i na faru do sklepení, kde bylo
přichystané občerstvení. Jinak naše
občerstvení v rámci večera bylo vždy
velmi pěkně a bohatě připravené, na-
pečené koláče a přichystané chlebíč-
ky pro příchozí. V minulých letech
jsme také připravili meditaci s písňe-
mi z Taizé a vždy závěrečnou modlit-
bu za město. Aby se k nám návštěv-
níci dobře dostávali a mohli během
večera navštívit i více příbramských
kostelů, podařilo se nám domluvit
hromadnou bezplatnou dopravu
MHD, která několikrát za večer při-
jela k našemu kostelu. Opakovaně
a úspěšně jsme také žádali o dotaci
od Města Příbram, kterou jsme vyu-
žili na pomůcky a hry pro děti.

V průběhu let se nám podařilo
odstranit některé organizační nedo-
statky. Ideální jsou třeba dva spo-
lupracující lidé, kteří jsou pro akci
v rámci farnosti koordinátory a ti se
nesmí bát rozhodnout některé zále-
žitosti samostatně. Myslím si, že není
dost dobře možné, aby za akci byla

zodpovědná obecně farnost a nikoli konkrétní osoba. Za dobu mého fungování se mi podařilo pouze dvakrát docílit toho, že se sešlo pár lidí, kteří chtěli vymýšlet program – jinak se program tvořil tak, že jsem volala a osobně mluvila s jednotlivými lidmi a ptala se jich, co by si mysleli o tom a tom nebo jestli by mohl v nějaké konkrétní věci pomoci. Pozvat náhodné návštěvníky do sklepa fary, kde jsme nabízeli zdarma jídlo a víno, také nebylo úplně bez obtíží – pokusili jsme se o to jednou a v dalších letech pak pohoštění ve sklepe fungovalo jako poděkování pro organizátory ne pro veřejnost. Také komentovaná prohlídka je možná spolu s dalším programem provést pouze jednou – jinak se program překrývá a v prostoru to není možné. Postupem doby jsme také upustili od pohoštění pro návštěvníky v sakristii a v posledním roce od pohoštění vůbec. Pro poměrně velkou nabídku programu a náročnost organizace, přípravy pomůcek se v poslední době ozvalo více hlasů, doporučujících program zjednodušit a zaměřit ho více duchovně. Domnívám se, že pro náročnost organizace je zjednodušení nutné. Náplň se pak asi vždy odvíjí od toho, co organizátor nebo organizátoři uznají za vhodné a jak se na všem domluví.

Klíčové pro letošní ročník je pře-

devším nalezení zodpovědné osoby, tedy člověka, který bude schopný komunikovat s ostatními lidmi z farnosti, s koordinátory v Praze, zvládne objednat brožury a další materiály, domluví dopravu, pomocníky. Může jít i o dvojici lidí, kteří jsou spolu v dobrém kontaktu. Ani já, ani Dáša Janoušková už další ročník nemůžeme organizovat a chceme tuto zodpovědnost předat zase dál. Rozhodně ale můžeme s přípravou poradit nebo pomoci. Není to však akce jedné nebo dvou osob, jak by se někomu mohlo zdát a jak si to také mohou někteří lidé představovat. Bez spolupráce celé farnosti a činnosti spousty lidí by nebyl tento večer v podstatě možný. Je potřeba pomoci s napsáním článků do novin, propagace Noci kostelů, někdo kdo pověsí poutač na koste a faru, je třeba kostel trochu uklidit, zajistit případně prostor pro prohlídku, umět prohlídku komentovat – vědět co říct, je třeba aby někdo uvedl jednotlivé části programu, poděkoval účinkujícím, je třeba „pořádková služba“ a také někdo, kdo návštěvníkům rozdává programy a informační materiály a odpovídá na dotazy, je třeba někoho kdo připraví prosby, program pro děti, někdo, kdo „hlídá“ cenná místa a věci, strážce razítka, které si návštěvníci otiskují do brožurek... Je třeba někdo, kdo připraví infor-

mační panely a potom je zase ukldí a spousta a spousta dalších lidí. A to všechno už jsme sedmkrát zvládli a až na malé zádrhele a velkou únavu osob, které se na tom nejvíc podílely, se vše povedlo dobře.

Pochopitelně, že nic z toho snad kromě hlídání kostela není nutné realizovat. Byl to vždy dobře míněný program a většinou velmi dobře přijatý. Osobně bych však radila letošní rok pojmout velmi klidově a organizačně nenáročně. Například tím, že v kostele bude jedna komentovaná prohlídka a po té puštěna varhanní hudba nebo jiná vhodná hudba k možnosti ztišení a klidového prožitku.

Můžete se prosím letos do organizace pustit zase vy? Bylo by škoda nechat kostel zavřený, když do něj může přijít někdo, kdo třeba jinak do kostela nejde... Zkuste tuto výzvu prosím nenechat jen tak minout.

Monika C

KULTURNÍ REVUE

ROZSÉVAČ A SÍMĚ

Hle, vyšel rozsévač z výše do údolí, vysel símě dobré na širé své roli.

Símě plnozrná, klíčná to pšenice, na vše válo strany z jeho ze pravice.

Jedno vedle cesty padlo úspěšné, druhé na skalisko prstí počechrané, jiné mezi trní padlo rozsochaté,

jiné však do země žírné a bohaté.

„Kam se zrní dělo, které v cestu padlo, již se dotud nikdy netklo řízné rádló?“

Viz, jak chodců nohou na prach rozdupáno, viz, jak plachým ptactvem lakotně szobáno!

„Kam se zrní dělo, na skálu jež padlo?“

Ach, to vzešlo jenom, aby šmahem zvadlo!

„Kam se požehnané dělo boží zrní, ježto padlo mezi rozsochaté trní? „

Pod krovem trněným zrní se ujalo, ale tlakem jeho brzy za své vzalo!

Bolestí se srdce rozsevači hnulo, násevu že tolik marně pohynulo.

Než hned radost živá čilou duší hýbe, kypré když v zemici zrno bohubilé zdařile se vzklíčí, vzklíčíc zazelelná, bujně zzelenavši, metá zrna plenná, zrna vymetavši, zlatem je ošatí, užitek pak sterým rozsevači splatí.

Ze sbírky „Perly nebeské“ - Václav Svatopluk Štulc

DOLOROSA

U brány do města si sedla chudá žena a s hrůzou slyšela, jak dítě její sténá, jež těžkou hlavičkou jí leží na rameni. Ji úzkost přepadla, že pomocí již není, a slzy stékaly po líci jejím tmavém.

Tu Kristus kráčel kol, provázen lidu davem, i ruce sepjala a zavolala k němu:

„Ó Pane, přístup blíží a pomoz děčku mému, hle, již mi umírá, ty činíš všude divy!“

A Kristus přistoupil a zamyslel se snivý a viděl pod křížem, kde bude pněti v krátku, svou hořce plačící a zoufající matku, jak marně zvedá zrak a marně ruce spíná; neb nikdo nepřijde, by zachránil jí syna, ba její bolesti se rouhat budou skrytě...

A ruku položil i uzdravil to dítě.

*Ze sbírky „Spadalé listí“ - Antonín Klášterský Básně z „ Čítanky pro ústavy učitelské „- Cís. král. školní knihosklad v Praze 1897 přepsala Jaroslava Populová**

SVĚTLO MEZI OCEÁNY

M. L. Stedmanová, Plus 2013

Světlo mezi oceány je první kniha australské spisovatelky Stedmanové. A hned jde o román, který způsobil literární senzaci – byl přeložen do 20 jazyků a získal celou řadu cen. Román se odehrává v Austrálii po první světové válce. Hlavní hrdina je válečný veterán Tom, který se ve snaze izolovat od lidí a zapomenout na minulost nechá najmout jako obsluha majáku na malém ostrově poblíž západního pobřeží Austrálie. Po krátké době najde na pevnině milující ženu Izabelu, která je ochotná snášet s ním drsné podmínky a osamění, které s sebou život na majáku přináší.

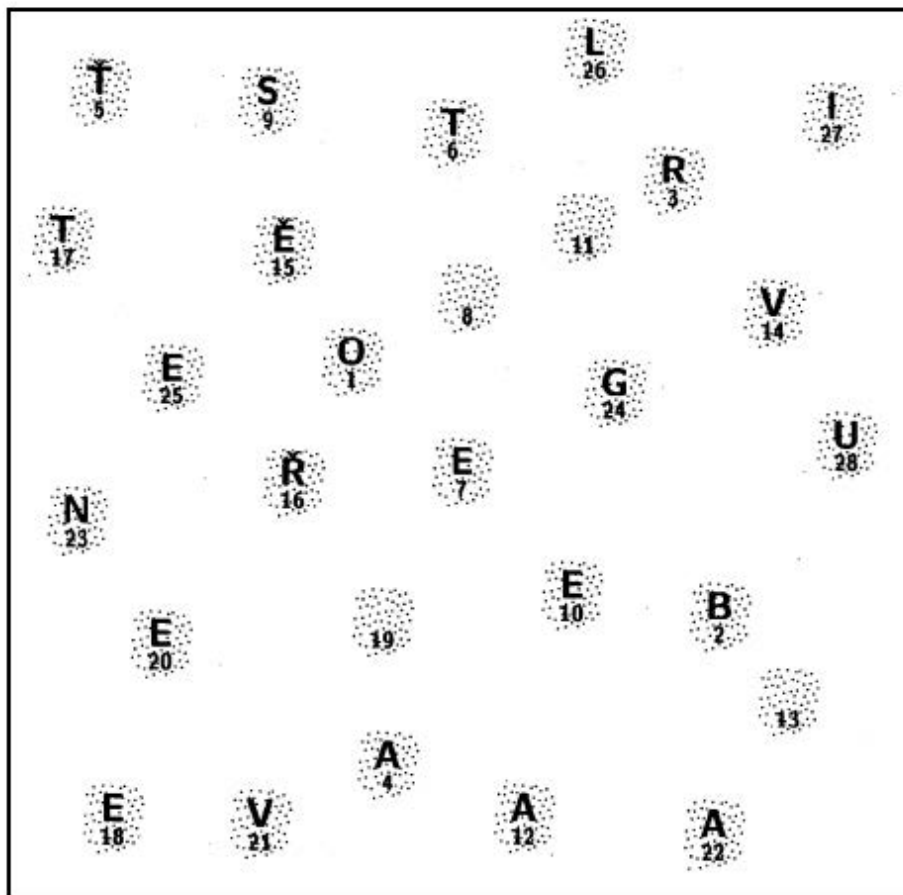
Život na majáku plyne pokojně, osamělost dvou lidí narušují jen pravidelné zásobovací plavby lodi z pevniny, na kterou se oni podívají jen velmi zřídka. Jen děti nepřicházejí. Až se jednoho dne poblíž břehu objeví loď s mrtvým mužem a plačícím nemluvnětem. Jakou má Tom povinnost? Každou událost musí zapsat do deníku a výjimečnou událost, jako je tato, hlásit telegraficky na pevninu. Tom se chystá tuto povinnost splnit, Izabela prosí, aby to nedělal. Muži již není pomoci a dítě přece zachránili. Beztak se nemá kam vrátit. Splní Tom svoji povinnost, nebo splní přání své ženy, kterou tolik miluje a která tolik trpí tím, že nemůže mít děti? Tom se po dlouhém vnitřním boji rozhodne. V tu chvíli ani netuší, co všechno tím způsobí. Život už nikdy nebude takový, jaký byl.

Kromě toho, že je kniha mistrně napsaná a velmi napínavá, předkládá nám spisovatelka detailní studii pocitů lidí, kteří si v sobě nesou nějaká zranění – Tom své válečné vzpomínky a neurovnané vztahy s rodiči a Izabel své problémy s nenaplněnou touhou po dítěti. V knize se samozřejmě objevují další postavy, téměř každý si v sobě nese něco, co ho trápí.

Jan Cikler

POPELEC

Copak se to stalo? Popel se nám rozsypal po celém papíře. Sesbírejte ho v pořadí podle čísel. jistite tak, co říká kněz, když dělá o Popeleční středě každému na čele křížek popelem.

převzato z DKC Brno

TAJENKA: _____

JAKUB ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA STARŠÍHO; VYCHÁZÍ DLE POTŘEBY FARNOSTI; ČLENOVÉ RADAKČNÍ RADY: JAN, MONIKA, VOJTA, DANIEL, LÍDA, DAGMAR, JINDŘICH, LUCIE, LUKÁŠ, KATEŘINA, FRANTIŠEK, JOSEF, ANNA, ŠTĚPÁN, HELENA; KONTAKTNÍ ADRESA: JAKUBSKÁ 97, PŘÍBRAM I., 261 01; 318 624 794; FARAPRIBRAM@SEZNAM.CZ; WWW.FARAPRIBRAM.CZ